

Arrest

nr. 270 173 van 21 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 november 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat N. EL JANATI en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 4 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker wordt op 13 augustus 2021 en op 22 augustus 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), verzoekster wordt gehoord op 13 augustus 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 8 november 2021 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Irakese soennitische moslim te zijn, geboren in Sulaymania (Koerdisch Autonome Regio – KAR, Noord-Irak) op (...) 1978. U studeerde "media en televisie" aan de universiteit van Sulaymania en studeerde af in 2006. Tijdens uw studies leerde u uw echtgenote A. R. A. (OV. (...)) kennen. Jullie hebben drie kinderen samen: A. K. A., H. K. A. en L. K. A. (OV. (...)).

Tijdens uw studies ging u al als journalist aan het werk voor de onafhankelijke Koerdische krant '(...)'. Daar werkte u tot ongeveer 2005 om vervolgens, samen met anderen, een eigen onafhankelijke Koerdische krant op te richten genaamd 'A.'. Hier was u een onderzoeksjournalist en schreef u kritische politieke artikels waar u onder andere de corruptie in Koerdistan aankaarte. Naast uw journalistiek werk werkte u ook als business marketingarbeider bij verschillende bedrijven. U richtte ook zelf bedrijven op zoals 'C. (...)' en 'E. (...)'. Ten slotte gaf u ook media-advies aan verschillende bedrijven. U was telkens werkzaam in Sulaymania stad en omstreken.

U verklaarde omwille van een drievoudig probleem Irak verlaten te hebben. Zo waren er enerzijds de aanhoudende pesterijen door de Koerdische overheid omwille van uw kritische pen. Zij probeerden uw werk te stagneren door u op momenten extra geld te vragen bij onderzoeksprojecten alsook wouden ze uw werk controleren. Hiermee samenhangend werden ook heel vaak (business)projecten van u afgenomen zonder duidelijke reden. U gelooft dat ook hier de Koerdische overheid en de PUK (Yakêf Nîstimanî Kurdistan) achter zaten. Ten slotte kende u binnen uw familie nog een eengerelateerd probleem. Zo zou u het huwelijk van uw broer D. gefaciliteerd hebben. Na drie jaar besloten uw broer en zijn echtgenote uiteen te gaan omdat het niet boterde tussen het koppel. Omwille van deze scheiding wou haar familie zich wreken op jullie en zeker op u daar u, als oudste broer, er mede voor gezorgd had dat uw broer zijn aanzoek werd aanvaard. Mits stambemiddeling en geldoverdracht werd de strijdbijl begraven, echter omwille van traditie vreest u nog steeds uw ex-schoonfamilie. In april 2015 werd er door onbekenden geschoten op uw huis. U verdenkt de familie van uw voormalige schoonzus en dit omwille van de scheidingskwesitie. U houdt tevens de mogelijkheid open dat uw woning door overheidsactoren werd beschoten en dit omwille van uw werkzaamheden (zie supra).

U besloot Irak uiteindelijk te verlaten op 24 september 2015, samen met uw vrouw, kinderen, ouders, broers D. en Z. en zus D.. Jullie verlieten Irak legaal vanop de luchthaven van Sulaymania en reisden naar Istanbul. Vervolgens reisden jullie naar Griekenland vanwaar uw zus D. verder trok naar Denemarken. Met uw overige gezins- en familieleden reisde u vervolgens, via de Balkanroute, verder naar Nederland, daar uw andere broer, B., er reeds sinds 2008 verblijft. Jullie vroegen allemaal internationale bescherming. Uw verzoek, alsook het verzoek van uw echtgenote, werd geweigerd en jullie verlieten het Nederlandse grondgebied. U kwam met uw gezin uiteindelijk aan in België en jullie verzochten hier om internationale bescherming op 4 oktober 2019.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw Iraaks paspoort en de Iraakse paspoorten van uw gezinsleden (kopieën), uw Iraakse identiteitskaart en de identiteitskaarten van uw gezinsleden (kopieën), uw Iraaks nationaliteitsbewijs en de nationaliteitsbewijzen van uw gezinsleden (kopieën), de Nederlandse verblijfskaarten van u en uw gezin (originelen), Belgische medische attesten op uw naam (originelen), geboorteaktes van uw kinderen (kopieën), uw Iraakse woonstkaart (origineel), documenten aangaande de oprichting van 'E. (...)' (originelen), uw werkbadge van 'E. (...)' (kopie), een attest betreffende uw inschrijving bij de journalistenvakbond (kopie), een arrestatiebevel op uw naam (kopie), Iraakse medische attesten op uw naam (kopieën), artikels geschreven voor H. (kopieën), stukken betreffende aanbestedingsproblemen (kopie), foto's van bekende journalisten en werkgerelateerde zaken (prints), aanbevelingsbrieven van verschillende instellingen (kopieën), foto's van de beschieting van uw huis (prints), bewijs van een goudsmid aangaande de verkoop van goud en foto's van juwelen (kopieën en prints), door u geschreven artikel (kopie), huwelijksakte van uw broer (kopie), echtscheidingsakte van uw broer (kopie), identiteitskaarten van uw broer en ex-schoonzus (kopieën).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal.

Uit uw verklaringen en uit uw medische attesten blijkt u te kampen met psychologische problemen, i.c. slapeloosheid, nachtmerries, terugkerende herinneringen, donkere gedachten en gefrustreerde reacties. U neemt medicatie tegen de slapeloosheid en depressie (CGVS1, p. 9-10 + medische attesten toegevoegd aan groene map). Doorheen het gehoor bleek u emotioneel te zijn en had u het met momenten moeilijk om uw verhaal vlot te vertellen (CGVS1, p. 9-12 & CGVS2, p. 9-10). De protection officer hield hier rekening mee, gaf u tijd als u het moeilijk kreeg, bracht u thee en informeerde voorts

naar uw welzijn en uw vermogen om verder te gaan met het gehoor (CGVS1, p. 9-12 & CGVS2, p. 9-10). Er werden pauzes voorzien en u werd gewezen op de mogelijkheid om zelf, indien u hieraan nood had, tijdens uw onderhouden (een) extra pauze(s) te vragen (CGVS1, p. 2-3 & CGVS2, p. 1). Dit werd u dan ook effectief toegekend wanneer u hiernaar vroeg of bleek nodig te hebben (CGVS1, p. 9 & CGVS2, p. p. 10). U verklaarde tevens stress te hebben omdat u niet gemakkelijk aan opvang geraakte voor uw kleine kinderen. De protection officer toonde begrip voor de situatie en stelde voor het gehoor op te splitsen zodat u op tijd zou kunnen vertrekken. Wanneer u hierbij tijdens uw eerste onderhoud aangaf het grootste deel van het gehoor dan bij het tweede onderhoud te willen doen, stemde de protection officer hier ook mee in (CGVS1, p. 12). Op het einde van elk persoonlijk onderhoud werd u voorts telkens expliciet gevraagd of u alles had kunnen vertellen én werd u gevraagd of u de tolk en de vragen goed verstaan had. U antwoordde telkens affirmatief (CGVS1, p. 12 & CGVS2, p. 13). Uit het administratief dossier blijkt dat over voldoende cognitieve capaciteiten beschikte en dat u, mede door de genomen maatregelen, in staat was deel te nemen aan de persoonlijke onderhouden en uw verhaal op een omstandige wijze uit de doeken te doen.

Dat u, omwille van uw psychologische problemen, niet in staat zou geweest zijn deel te nemen te nemen aan uw persoonlijke onderhouden, toont u niet aan. De Commissaris-generaal beschikt evenmin over dergelijke elementen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde.

U verklaarde Irak verlaten te hebben uit vrees voor de Koerdische overheid en/of partijen omwille van uw werk als kritisch journalist. Daarnaast vrees u de familie van uw voormalige schoonzus daar u het huwelijk van uw broer faciliteerde en hij later scheidde van zijn vrouw (CGVS2, p. 5). U vreest bij terugkeer of vermoord te worden door de Koerdische overheid of door de familie van uw ex-schoonzus (CGVS1, p. 12).

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet echter worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en uw beweerde vrees.

Dient allereerst te worden opgemerkt dat uw verklaringen afgelegd voor het CGVS afwijken van de verklaringen die u aflegde voor de Nederlandse asielinstanties.

Het CGVS benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd,

achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie CGVS1 p. 1), blijkt uit de elementen van uw administratief dossier duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zoals opgemerkt kon worden vastgesteld dat de verklaringen die u aflegde voor de Belgische asielinstanties niet stroken met de verklaringen die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming bij de Nederlandse asielinstanties aflegde, en dit aangaande verschillende essentiële elementen. U verklaarde nochtans op de stoel van het CGVS in Nederland exact hetzelfde verhaal verteld te hebben als in België (CGVS1, p. 13). Hieronder zal worden aangetoond dat dit geenszins het geval is.

Voor het CGVS verklaarde u dat uw vertrek uit Irak ingegeven was door een project dat u in handen kreeg in 2008 aangaande een groot corruptieonderzoek. Dit project werd zonder dat u dit wou uitbesteed tussen 2011 en 2014. Eens 2015 kreeg u het project ook niet meer terug. In datzelfde jaar werd uw huis ook beschoten door onbekenden waarvan u denkt dat dit of de overheid of de ex-schoonfamilie van uw broer betrof (CGVS2, p. 4-5). Ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties liet u een ander verhaal optekenen. Hier verklaarde u ook rond 2014 uw project verloren te hebben. U verklaarde later van de weg gemaaid te zijn door mensen die wouden vermijden dat u dit project nog in handen zou krijgen. U en uw broers werden zwaar mishandeld. Uw arm en been werden gebroken. Vlak voor uw definitief vertrek uit Irak bleek u ook dreig telefoons gekregen te hebben wat u aanzette tot uw vertrek. Over het schietincident repte u voor de Nederlandse asielinstanties met geen woord (Zie verklaringen Nederland, p. 6-7), terwijl de elementen die u aanhaalde voor de Nederlandse asielinstanties dan weer nergens ter sprake kwamen tijdens uw persoonlijke onderhouden bij het CGVS. Dit is geenszins ernstig en het mag duidelijk zijn dat dit uw gehele geloofwaardigheid reeds danig ondermijnt.

De eerwraak-kwestie met de familie van uw voormalige schoonzus haalde u voorts pas aan in het kader van uw tweede verzoek in Nederland. Ook dit is niet ernstig ingeval van een waarachtig relaas, temeer daar er kan verondersteld worden dat u duidelijk en op een éénduidige manier zou kunnen aangeven wat u precies meemaakte, en dit van bij aanvang van uw (eerste) procedure om internationale bescherming.

Kan hier tevens, doch niet in het minst, nog opgemerkt worden dat uit uw Nederlands dossier blijkt dat uw broer, de persoon om wie het allemaal draait, deze eerwraak-kwestie zelf nooit aanhaalde in kader van zijn asielpcedure in Nederland (Zie Nederlands dossier). Dit is eens zo frappant temeer daar u verklaarde onder andere hierdoor met uw hele familie Irak te hebben verlaten (CGVS1, 11).

Naast voorgaande dient voorts te worden opgemerkt dat ook de bevindingen aangaande uw verklaringen afgelegd voor de Belgische asielinstanties uw geloofwaardigheid verder ondermijnen.

Wat betreft de problemen die u meemaakte naar aanleiding van uw werk als journalist benadrukt het Commissariaat-generaal (CGVS) vooreerst dat het niet in twijfel trekt dat u gedurende een periode werkzaam was als journalist in Irak. Een journalistiek profiel kan in specifieke gevallen een bepaald risico met zich meebrengen. De ernst van dit risico varieert echter naargelang de specifieke kenmerken van het profiel en de activiteiten van de persoon in kwestie alsook van de welbepaalde context waarin deze zich bevindt. In casu moet worden vastgesteld dat u zich op loutere veronderstellingen baseert wat betreft (een potentiële) vervolging door de Koerdische regering en/of partijen omwille van uw journalistieke activiteiten. Desondanks het feit dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde in verschillende jaren tussen 2000 en 2015 opgepakt geweest te zijn omwille van uw journalistiek werk (zie vragenlijst DVZ, vraag 1), haalde u deze herhaaldelijke arrestaties op geen enkel moment bij het CGVS aan. Bij aanvang van uw eerste persoonlijk onderhoud liet u wel optekenen dat sommige data aangaande uw arrestaties foutief genoteerd werden bij de DVZ (CGVS1, p. 4). Echter, tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, op het moment dat uw relaas gedetailleerd besproken werd en u de kans kreeg alle feiten die u meemaakte en omwille waarvan u tot op heden een terugkeer vreest, uiteen te zetten, haalde u deze verschillende arrestaties nergens meer aan. Ook uw echtgenote repte hierover met geen woord. Dat uw echtgenote wél melding maakte van een arrestatiebevel dat in 2015 nà jullie vertrek werd uitgevaardigd, wijzigt hier niets aan. Los van het feit dat u ook dit element niet vermeldde bij de uiteenzetting van uw relaas, mag het duidelijk zijn dat een arrestatiebevel uitgevaardigd na uw vertrek nog steeds iets anders is dan herhaaldelijke arrestaties waar u, volgens uw verklaringen bij de DVZ, in Irak tussen 2000 en 2015 het slachtoffer van zou geweest.

Dit terzijde, u voorts uitdrukkelijk gevraagd wat de 'vervolging door de overheid' nu eigenlijk inhield verklaarde u telkens gestagneerd te worden in uw werk. Zo pakten zij projecten van u af, diende u extra geld te betalen tijdens projecten en wouden zij zicht hebben op wat u deed (CGVS2, p. 9) Voortgaande op uw verklaringen gebeurde er voor het overige niets meer. Indien u daadwerkelijk over een periode van 15 jaar meermaals werd opgepakt, zoals u met uw verklaringen bij de DVZ liet uitschijnen, kan

logischerwijs verondersteld worden dat u hiervan ook bij het CGVS melding zou hebben gemaakt en dit niet zomaar zou zijn vergeten vermelden. Zoals reeds opgemerkt had u het bij aanvang van uw eerste onderhoud bij het CGVS wel over verkeerde data die bij de DVZ genoteerd werden aangaande uw arrestaties doch u hier om verduidelijking gevraagd riep u de hulp van uw raadvrouw in en haalde zij aan dat er “2004, 2009 en 2007 geschreven werd in plaats van 2004, 2005, 2007” (CGVS1, p. 4). Dit strookt evenmin met uw beweringen bij de DVZ aangaande herhaaldelijke arrestaties tussen 2000 en 2015.

Dient voorts te worden opgemerkt dat u ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan voorleggen die uw – bij de DVZ vermeldde - herhaaldelijke arrestaties tussen 2000 en 2015 kunnen staven. U beperkt zich tot het uiten van loutere beweringen. U legde weliswaar een kopie voor van een arrestatiebevel op uw naam, d.d. 27 september 2015. Zoals reeds aangehaald dateert dit stuk van na uw vertrek en kan het aldus geenszins de herhaaldelijke beweerde arrestaties voor uw vertrek staven. Dient voorts te worden opgemerkt dat u louter een kopie voorlegde van dit stuk. Gezien het makkelijk te vervalsen karakter kan aan dit stuk hoe dan ook geen bewijswaarde worden toegekend. Tot slot, doch niet in het minst, mag het, indien uw verklaringen en deze van uw echtgenote de waarheid betreffen, wel verbazen dat u besloot met uw ganse gezin en overige familieleden, legaal het land te verlaten (zie CGVS1, p. 13). Immers, indien u daadwerkelijk over een periode van 15 jaar reeds herhaaldelijk werd gearresteerd én u, zoals uw echtgenote beweerde, 1 à 2 dagen voor jullie vertrek vertrek telefonisch werd ingelicht dat er een arrestatiebevel op uw naam werd opgesteld (zie CGVS echtgenote p. 10), is het geenszins logisch dat u gewoon besloot het land legaal te verlaten. Dat het arrestatiebevel op het moment van jullie vlucht nog niet was uitgevaardigd, zoals uw echtgenote aanhaalt (zie CGVS echtgenote p. 11), houdt geen steek. Hoe u de zekerheid kon hebben dat u nog niet geseind stond en dus niet alsnog aan een controlepost zou worden tegenhouden is geenszins duidelijk. Redelijkerwijs kan verondersteld worden dat u, ingeval van een waarachtig relaas, dit risico hoe dan ook niet zou willen nemen.

Los van bovenstaande bevindingen dient voorts te worden opgemerkt dat u uw werkzaamheden, o.a. bij het overheidskritisch dagblad ‘A.’, zonder meer verderzetten en dit tot aan uw vertrek (CGVS2, p. 9). Indien u daadwerkelijk jarenlang dermate zou zijn gevisieerd door uw autoriteiten omwille van uw werkzaamheden, kan verondersteld worden dat dit niet het geval zou geweest zijn.

Zeker gelet op uw verklaringen dat journalisten bij jullie aangevallen en vermoord worden. Zo haalde u onder meer de moordpoging op uw collega en medeoprichter van ‘A.’, A. H., aan én verklaarde u dat veel mensen bij ‘A.’ gedood werden (zie CGVS2, p. 5 en 6). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de moordpoging op A. dateert van 29 augustus 2011. Dat u, hiermee rekening houdende, uw werkzaamheden zonder meer verderzette, en dit zonder hardere repercussies uitgaande van de overheid ook gewoon kon, wijst er nog maar eens op dat aan, minstens de ernst, van uw beweerde vervolging door de Koerdische overheid omwille van uw journalistieke activiteiten geen geloof kan worden gehecht.

Zulks blijkt eens te meer uit het volgende. U begon tijdens uw studies al te werken bij het onafhankelijke mediabedrijf ‘H.’. Vervolgens was u in staat om samen met anderen het onafhankelijk dagblad ‘A.’ op te richten. Dit dagblad bestaat tot op de dag van vandaag en u blijft hier tot op heden aandeelhouder van (CGVS2, p. 6). U heeft doorheen de jaren verschillende mensen mogen interviewen in kader van uw werk als onderzoeksjournalist, onder andere (Koerdische) ministers (CGVS2, p. 7). Bovendien richtte u zelf het bedrijf ‘C. (...)’ en ‘E. (...)’ op. U staaft met meerdere documenten dat u bij en voor verschillende bedrijven gewerkt heeft (zie groene map administratief dossier). Dat u het werk als journalist en/of ondernemer ontzegd werd of dat uw werkzaamheden en projecten geblokkeerd werden, blijkt geenszins uit voorgaande. Waarom zij u specifiek zouden viseren en uw werkzaamheden boycotten, is ook geenszins duidelijk. U kwam hier ook niet verder dan het uiten van loutere beweringen en veronderstellingen. Zo verklaarde u dat ‘zij’ uw droom om een onafhankelijke journalist te zijn, wouden kapot maken, dit door een stokje te steken voor uw nevenprojecten en investeringen (CGVS2, p. 4). U gevraagd hoe zij konden weten wat uw dromen waren en waarom zij hier dan een stokje voor zouden willen steken, verklaarde u vaagweg dat de overheid corrupt is en dat ‘zij niet dom zijn’ (CGVS2, p. 5). Dat u tegelijkertijd wel in staat was, én het u tevens toegelaten was, om onder meer een onafhankelijk en overheidskritisch dagblad op te richten, staat haaks op uw bewering dat de overheid u voortdurend blokkeerde (CGVS2, p. 4-5). Het mag niet verbazen dat bovenstaande argumenten, minstens de ernst van, uw vrees ondermijnen.

Dat er bovendien ook ‘geluisterd’ werd naar uw journalistieke bevindingen en u de mogelijkheid had ministers onder druk te zetten, bevestigt dit verder. Zo verklaarde u een onderzoek gedaan te hebben waarna u bevindingen rond seksuele intimidatie door ministers en voorzitters aan het licht bracht. Volgend op uw onderzoek werden deze personen ook effectief ontslagen (CGVS2, p. 8). U verklaarde voorts ook ministers onder druk te zetten wanneer zij niet ingingen op uw vraag een interview af te leggen. Zo publiceerde u dan een deel van bevindingen aangaande hun wanpraktijken en probeerde zo

de ministers te dwingen tot een interview (CGVS2, p. 7). Dat er gevolg werd gegeven aan de wanpraktijken die u middels uw journalistieke activiteiten aan het licht bracht en er in slaagde ministers /overheidsfiguren onder druk te zetten toch in te stemmen met een interview, en dit tot aan uw vertrek uit Irak, haalt uw stelling dat de overheid compleet tegen u gekant was en u, in geval van een terugkeer naar Irak, het risico loopt door de overheid te worden gedood, verder onderuit.

Dient voorts te worden opgemerkt dat de (beweerde) jarenlange aanhoudende controle en boycot door de Koerdische overheid voor 2015 blijkbaar voordien nooit een reden was om Irak te verlaten. In de jaren voorafgaand aan uw definitief vertrek uit Irak in verbleef u nochtans herhaaldelijk in het buitenland, en dit voor zowel uw werk als voor toerisme - u reisde doorheen de jaren naar Maleisië, Singapore, Turkije, Iran en verschillende Europese landen (zie CGVS1 p.12) - , maar keerde hierop telkens gewoon naar Irak terug. Indien de problemen met de Koerdische overheid dermate ernstig waren - in die zin dat u tot op heden vreest voor uw leven - en u, zoals u beweerde bij de DVZ, tussen 2000 en 2015 herhaaldelijk werd gearresteerd, kan logischerwijs verondersteld worden dat u niet telkenmale vrijwillig zou zijn teruggekeerd doch al veel de kans uzelf in veiligheid te brengen met beide handen zou gegrepen hebben op één van de momenten dat u zich reeds buiten Irak bevond. Dat u er bovendien ook in 2015 voor koos om legaal het land te verlaten (zie supra), zet, zoals hierboven reeds werd geopperd, uw geloofwaardigheid duidelijk verder op de helling. Dat u daarenboven, zowel in 2015 alsook in de voorafgaande jaren, telkens probleemloos het land kon uitreizen, wijst er eens te meer op dat van een persoonlijke vervolging uitgaande van de Koerdische autoriteiten, zoals u wil laten uitschijnen, geen sprake is.

U haalde voorts nog problemen aan met de voormalige schoonfamilie van uw broer. Zij zouden u, in het kader van eerwraak, willen doden omwille van het feit dat uw broer scheidde van zijn vrouw. Ook dienaangaande slaagde u er niet in het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw problemen met de (ex)schoonfamilie van uw broer, van louter intrafamiliale aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

U slaagde er bovendien niet in uw vrees voor de familie van uw ex-schoonzus in concreto aan te tonen. De familie van uw ex-schoonzus zou kwaad zijn op u omdat u het huwelijk van uw broer (mee) faciliteerde en hij ondertussen scheidde. Hierdoor is de eer geschonden. U werd tevens aangevallen door de voormalige schoonfamilie van uw broer en uw woning werd beschoten (zie CGVS2, p. 9 en 10). U vreest de familie van uw vroegere schoonzus tot op heden (zie CGVS2, p. 12). U komt bij dit alles vooreerst niet verder dan het uiten van loutere beweringen die u op geen enkele manier weet te staven. U kan evenmin aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs aantonen dat uw huis effectief werd beschoten. De prints van foto's van een beschoten woning kunnen uw verklaringen niet staven. Waar en wanneer deze foto's gemaakt werden en dat het op de foto's afgebeelde huis daadwerkelijk uw huis in Irak betreft, kan uit de voorgelegde prints niet worden afgeleid. De voorgelegde prints laten evenmin toe uitsluitend te geven over de omstandigheden waaronder en de redenen waarom deze woning werd beschoten noch kunnen zij aantonen door wie deze woning werd beschoten. De prints van deze foto's vormen aldus geenszins een tastbaar bewijs ter staving van uw verklaringen dat uw woning doelgericht en omwille van de door u aangehaalde redenen werd beschoten.

U komt bovendien ook niet verder dan het uiten van loutere veronderstellingen aangaande de daders van de schietpartij. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u denkt dat de familie van uw ex-schoonzus hier achter zit. U merkt even later wel op dat het misschien de overheid was (zie CGVS2, p. 11). U heeft immers niet gezien wie het huis beschoot (zie CGVS2, p. 11).

Het feit dat u, zoals reeds aangehaald, voor de Nederlandse asielinstanties met geen woord repte over deze beschieting (zie supra) terzijde gelaten, is het voorts ook wel opmerkelijk dat u noch uw echtgenote dit incident vermeldde bij de DVZ in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België (zie CGVS-vragenlijst, vraag 5 + CGVS vragenlijst CGVS echtgenote, vraag 5). U haalde uiteindelijk wel de beschieting van uw woning aan bij het CGVS, doch hier mag het dan weer verbazen dat uw echtgenote het voor het CGVS over twee schietincidenten had. Zo zou uw showroom beschoten zijn en diezelfde avond zou ook uw woning beschoten zijn (zie CGVS echtgenote, p. 9). Ingeval van een waarachtig relaas mag het weerom ten zeerste verbazen dat u en uw echtgenote hieromtrent geen éénsluitende verklaringen afleggen.

De waarachtigheid van uw beweringen in het algemeen, en de beschieting in het bijzonder, wordt voorts bijkomend onderuit gehaald, door volgende vaststelling. U gevraagd hoelang na de beschieting u het land verliet, verklaarde u dat jullie in september 2015 vertrokken. De beschieting situeerde u ergens in april 2015 (zie CGVS2, p. 9). Indien uw woning effectief werd beschoten, dit op een moment dat u met uw gezin thuis was, én u ervan overtuigd was dat hier om een doelgerichte aanslag ging, ofwel uitgaande van de voormalige schoonfamilie van uw broer dan wel de Koerdische verheid, kan geenszins

worden begrepen dat u er dan geen graten in zag om nog een vijftal maanden gewoon in uw eigen huis te verblijven alvorens het land te verlaten.

Bijkomend kan hier nog aan toegevoegd worden dat uw beslissing om dan uiteindelijk het land gewoon legaal te verlaten uw beweerdte vrees eens te meer ondermijnd. Immers, rekening houdende met uw veronderstelling dat mogelijks de Koerdische overheid achter de schietpartij zat, kan redelijkerwijs verondersteld worden dat u niet legaal zou vertrekken.

Naast bovenstaande moet voorts nog worden opgemerkt dat u zelf verklaarde dat het conflict met de voormalige schoonfamilie van uw broer al via bemiddeling opgelost was voor uw vertrek (CGVS2, p. 2 en 10). U gevraagd of het probleem dan niet al van de baan was, verklaarde u dat het 'zogezegd' een verzoening was, dat ze dat gebruiken om mensen te benadelen en u wees erop dat het in Koerdistan kan dat mensen zelfs na stambemiddeling niet overeenkomen en dat zij na 10 à 15 jaar nog wraak kunnen nemen (CGVS2, p. 11). Het hoeft geen betoog dat dit geenszins volstaat. U dient uw nood aan internationale bescherming in concreto aan te tonen maar komt hier niet verder dan het uiten van loutere beweringen en veronderstellingen.

Dat u via familie en kennissen in Irak zou gehoord hebben dat er tot op heden nog steeds verbaal bedreigingen aan uw adres worden geuit door de familie van uw ex-schoonzus, betreft voorts eveneens een blote bewering die u niet hard kan maken. Het is bovendien wel opmerkelijk dat uw familie tot op heden probleemloos in Irak kan verblijven. Immers, eerder tijdens u gehoor liet u optekenen dat de familie van uw ex-schoonzus kwaad is op u omwille van het spaaklopen van uw broer zijn huwelijk omdat ze, op het moment dat ze instemden met het huwelijksaanzoek, hun dochter in feite niet uithuwelijkten aan uw broer maar wel aan de familie (zie CGVS2, p. 10). Hiermee rekening houdende én in het licht van uw bewering dat de verzoening maar 'alsof' was (zie supra), is het dan wel heel bevreemdend dat uw overige familieleden in Irak op heden klaarblijkelijk geen problemen kennen.

Gezien het geheel van bovenstaande bevindingen dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een systematische en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Ook uw voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaand.

De Iraaks paspoorten, identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u en uw gezinsleden en de geboorteaktes van uw kinderen tonen louter uw persoonsgegevens en deze van uw gezinsleden aan, doch deze elementen staan in voorgaande niet ter discussie. De woonstkaart en de Nederlandse verblijfskaarten van u en uw gezin tonen voorts louter aan dat u woonachtig was in Koerdistan en in Nederland verbleef, niets meer niets minder. Geen van deze stukken heeft enig uitstaans met uw asielmotieven.

De identiteitskaarten van uw broer en ex-schoonzus, de huwelijk- en echtscheidingsakte op naam van uw broer hebben dan weer louter betrekking op de persoonsgegevens en burgerlijke staat van uw broer en zijn ex-vrouw, die evenmin wordt betwist. U legde ook foto's van het goud dat jullie verkochten en een bewijs van de goudsmid. Dat uw broer scheidde en hiervoor geld moest betaald worden, staat ook niet ter discussie. Dat u, volgend hierop, persoonlijke problemen kende en tot op heden wordt gezocht, blijkt evenwel niet uit deze stukken.

De Belgische medische attesten tonen aan dat u psychologische problemen heeft en hiervoor in behandeling bent. Ook dit wordt niet betwist. De voorgelegde stukken werden hierboven reeds besproken. Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat de voorgelegde stukken geen elementen bevatten die de hierboven vastgestelde ongerijmdheden zouden kunnen vergoelijken.

De medische attesten uit Irak dateren allemaal van 2005 en beschrijven dat u verwondingen had aan uw neus door een externe druk. Onder welke precieze omstandigheden dit gebeurde en wat juist aan de basis lag van uw verwondingen kan uit het stuk op geen enkele manier worden afgeleid.

De stukken aangaande de oprichting van E. (...), uw werkbadge van 'E. (...)', het attest van uw inschrijving bij de journalistenvakbond, artikels geschreven voor H., stukken aangaande aanbestedingsproblemen, meerdere foto's van bekende journalisten, foto's van meubelstukken van een project, een door u geschreven artikel en aanbevelingsbrieven voor verschillende instellingen betreffen uw beroepsactiviteiten en werkzaamheden als journalist. Zoals reeds opgemerkt wordt er niet getwijfeld aan uw profiel als journalist en ondernemer. De voorgelegde documenten tonen echter niet aan dat u Irak, omwille van nood aan internationale bescherming, diende te verlaten dan wel er tot op heden niet zou kunnen terugkeren.

Uit het arrestatiebevel, wat overigens louter een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, blijkt tot slot enkel dat u zich moest melden bij het bureau in Sulaymania, meer valt hier niets in te lezen noch kunnen hier conclusies uit getrokken worden.

Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat documenten sowieso slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat in casu geenszins het geval is.

Het is tot slot ook algemeen geweten dat alle Iraakse documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden, waardoor hun bewijswaarde sowieso slechts relatief is.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Sulaymania te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_20191120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De

twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en de verdeling van de inkomsten uit de olieproductie. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIS maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces (ISF), pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers geïsoleerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIS-activiteiten, geniet ISIS steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. De meeste activiteiten en aanvallen van ISIS vinden plaats in het district Makhmur van de provincie Erbil. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIS-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen. Daarnaast voerde in 2019 en 2020 de internationale coalitie onder leiding van de Verenigde Staten, samen met de peshmerga en Iraakse veiligheidstroepen operaties uit tegen ISIS-cellen in het district Makhmur.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Sinds 2018 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het Turkse leger voert daarnaast ook grondoperaties uit in de gebieden grenzend aan Turkije en richtte militaire bases op op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen vooral in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil is toegenomen. De Turkse lucht- en grondoperaties duurden voort in de eerste helft van 2020. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. Deze lucht- en grondoperaties, die voornamelijk plaatsvinden in de provincies Dohuk en Erbil en in mindere mate in Suleymaniyah, veroorzaken daarnaast ook ontheemding van inwoners van dorpen in de betrokken gebieden. Eenheden van de Iraakse grenswacht hebben in juli 2020 in overleg met Turkije posities ingenomen aan de Turks-Iraakse grens met als doel een de-escalatie van het conflict tussen Turkije en de PKK en het vermijden van burgerslachtoffers. Ook eenheden van de peshmerga namen posities op de grens in.

Sinds een vijftal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran), PDK (Kurdistan Democratic Party) en PJAK (Kurdistan Free Life Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI-, PDK-, en PJAK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniyah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Sulaymania in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Sulaymania een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Sulaymania actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sulaymania. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van uw echtgenote werd door de Commissaris-generaal eveneens besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Koerdische te zijn, geboren op (...) 1984 in Sulaymania (Koerdisch Autonome Regio – KAR, Noord-Irak). U studeerde politieke wetenschappen aan de universiteit van Sulaymania en studeerde af in 2007. Tijdens uw studies leerde u uw echtgenoot K., K. A. K. (OV. (...)) kennen. Jullie hebben drie kinderen samen: A. K. A., H. K. A. en L. K. A.. Uw vader overleed in 2014. Uw moeder en vijf broers en zussen wonen tot op heden in Sulaymania.

Uw man was in Irak journalist. Tijdens zijn studies ging hij al als journalist aan het werk voor de onafhankelijke Koerdische krant ‘H.’. Vervolgens richtte hij samen met anderen een eigen onafhankelijke Koerdische krant op, genaamd ‘A.’. Hier was hij onderzoeksjournalist en schreef kritische politieke artikels waar hij onder andere de corruptie in Koerdistan aankaartte. Naast zijn journalistiek werk was hij ook actief in handel en marketing bij verschillende bedrijven. Hij richtte bedrijven op zoals ‘C. (...)’ en ‘E. (...)’. Ten slotte gaf hij ook mediaadvies aan verschillende bedrijven.

U verklaarde omwille van de problemen van uw man Irak verlaten te hebben. Zo waren er enerzijds de aanhoudende pesterijen door de Koerdische overheid omwille van zijn kritische pen. Hiermee samenhangend werden heel vaak (business)projecten van hem afgenomen zonder duidelijke reden. Ten slotte kende hij binnen de familie nog een eegerelateerd probleem. Zo zou hij het huwelijk van zijn broer D. gefaciliteerd hebben. D. is later gescheiden van zijn vrouw en haar familie wou zich wreken op de familie van uw echtgenoot. Mits stambemiddeling en geldoverdracht werd de strijdbijl begraven, echter omwille van traditie vreest uw man nog steeds de ex-schoonfamilie van zijn broer. In april 2015 werd er door onbekenden geschoten op jullie huis. Volgens uw echtgenoot zit ofwel de voormalige schoonfamilie van zijn broer ofwel de Koerdische overheid hier achter. Op 24 september 2019 reisde u, samen met uw echtgenoot, uw kinderen, schoonouders, schoonbroers en schoonzus Irak en naar Turkije. U dacht aanvankelijk dat jullie voor een korte periode op reis gingen. In Turkije vernam u dat uw echtgenoot 1 à 2 dagen voor jullie vertrek telefonisch was ingelicht dat er een arrestatiebevel op zijn naam werd uitgevaardigd. Hierdoor had uw echtgenoot besloten te vertrekken. Vanuit Turkije reisden jullie via Griekenland en de Balkanroute verder naar Nederland, waar uw schoonbroer B. reeds sinds 2008 verblijft. Uw schoonzus vervolgde haar weg naar Denemarken. In Nederland verzochten jullie om internationale bescherming doch jullie verzoek werd afgewezen. U kwam met uw echtgenoot en kinderen uiteindelijk naar België waar u op 4 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U legde geen eigen documenten voor ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient te worden opgemerkt dat u zich, voor wat betreft de feiten die zich in Irak zouden hebben voorgedaan, integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw echtgenoot. U haalde geen andere, eigen elementen aan. U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud ook expliciet zelf geen problemen te hebben gekend in Irak (CGVS, p. 11). In hoofde van uw echtgenoot werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar kon worden vastgesteld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de feiten die zich in Irak zouden hebben voorgedaan en die dé aanleiding zouden gevormd hebben voor jullie vertrek. Aangezien u zich, wat deze feiten betreft, beperkt tot een verwijzing naar de verklaringen zoals uiteengezet door uw echtgenoot, kan ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Dienaangaande kan dan ook volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

Deze beslissing luidt als volgt:

[...]

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Sulaymanya te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_20191120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en de verdeling van de inkomsten uit de olieproductie. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIS maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces (ISF), pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers geïsoleerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIS-activiteiten, geniet ISIS steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. De meeste activiteiten en aanvallen van ISIS vinden plaats in het district Makhmur van de provincie Erbil. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIS-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen. Daarnaast voerde in 2019 en 2020 de internationale coalitie onder leiding van de Verenigde Staten, samen met de peshmerga en Iraakse veiligheidstroepen operaties uit tegen ISIS-cellen in het district Makhmur.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Sinds 2018 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het Turkse leger voert daarnaast ook grondoperaties uit in de gebieden grenzend aan Turkije en richtte militaire bases op op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen vooral in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil is toegenomen. De Turkse lucht- en grondoperaties duurden voort in de eerste helft van 2020. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. Deze lucht- en grondoperaties, die voornamelijk plaatsvinden in de provincies Dohuk en Erbil en in

mindere mate in Suleymaniyah, veroorzaken daarnaast ook ontheemding van inwoners van dorpen in de betrokken gebieden. Eenheden van de Iraakse grenswacht hebben in juli 2020 in overleg met Turkije posities ingenomen aan de Turks Iraakse grens met als doel een de-escalatie van het conflict tussen Turkije en de PKK en het vermijden van burgerslachtoffers. Ook eenheden van de peshmerga namen posities op de grens in.

Sinds een vijftal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran), PDK (Kurdistan Democratic Party) en PJAK (Kurdistan Free Life Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI-, PDK-, en PJAK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniyah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Sulaymania in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Sulaymania een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Sulaymania actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sulaymania. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van voorzichtigheid, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting omtrent het voordeel van de twijfel vragen verzoekers de erkenning van de vluchtelingenstatus. Ze voeren in dit verband het volgende aan:

“OVERWEGENDE dat de wederpartij geen rekening heeft gehouden met alle verklaringen van verzoekers in Nederland.

DAT ze meer dan vijf keer werden ondervraagd.

OVERWEGENDE dat de wederpartij stelt dat het door verzoeksters ingediende document een vals document is

OVERWEGENDE dat de Nederlandse autoriteiten het document aan een speciale afdeling in Londen hebben overhandigd.

DAT deze dienst de echtheid van het document bevestigde.

OVERWEGENDE dat het voornaamste element dat verzoekers vertrek heeft veroorzaakt, verzoekers werk als journalist was.

DAT dit probleem ook in Nederland aan de orde is gesteld.

OVERWEGENDE dat Koerdische journalisten problemen ondervinden in Irak.

DAT de wederpartij op geen enkel moment aangeeft dat verzoeker en zijn gezin veilig zouden zijn indien zij zouden terugkeren.

DAT de aanvrager documenten heeft overgelegd die zijn betrokkenheid bewijzen.

DAT zijn status als journalist niet is onderzocht door de wederpartij.

OVERWEGENDE dat de problemen met de schoonfamilie van verzoekers broer nog steeds voortduren.

OVERWEGENDE het overhaaste vertrek van verzoekers betreft, heeft verzoeker in Nederland en in België hetzelfde verklaard.

DAT hij een paar dagen voor zijn vertrek een telefoontje kreeg.

DAT het leven van zijn familie in gevaar was.

OVERWEGENDE dat verzoeker IRAK verschillende malen heeft kunnen verlaten.

DAT hij zijn overtuigingen wilde blijven verdedigen.

Toen zijn familie op een gevaarlijke manier bedreigd werd, werd hij gedwongen IRAK te verlaten.

DAT de problemen zo zwaar op het gezin wogen dat ook verzoekers vader en broers gedwongen werden te vertrekken.

Dat de status van vluchteling aan de aanvrager wordt toegekend.

Dat het CGVS verzoeksters werk als journalist niet betwist.

Dat de situatie van journalisten in Iraaks Koerdistan bekend is bij het CGVS.

Dat verzoeker zijn veroordeling heeft verdedigd totdat hij IRAK verliet.

Dat hij herhaaldelijk de gelegenheid heeft gehad IRAK te verlaten, maar nooit de bedoeling heeft gehad bescherming aan te vragen.

Dat de druk groot werd en verzoekster geen andere keuze had dan IRAK te verlaten.

Dat ook zijn gezinssituatie veranderde.

Dat zijn beide ouders erg ziek waren geworden.

Dat hij ook bang was voor zijn kinderen.

Dat hij vader was geworden van twee kinderen, een meisje van 4 jaar en een jongetje van 7 maanden.

Dat hij geen andere keuze had dan IRAK te verlaten.

Dat het bureau van de commissaris verzoeker ook heeft verweten dat hij heeft gewerkt na de moord op de heer A. H..

Dat dit juist is.

Dat verzoeker veel problemen heeft ondervonden en altijd is blijven werken om zijn overtuigingen te verdedigen.

Dat journalisten in Koerdistan in zeer gecompliceerde en gevaarlijke situaties leven.

Dat het CGVS geen rekening houdt met het bijzondere profiel van de aanvrager als journalist.

Dat de situatie van journalisten in Koerdistan evenmin is geanalyseerd.”

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus betogen verzoekende partijen dat verwerende partij haar informatie over de situatie in Irak en de huidige en zeer reële spanningen niet heeft geactualiseerd. Ze voeren aan dat het in casu passend is om verzoeker in de gelegenheid te stellen zich te verdedigen en zijn argumenten voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar voren te brengen. Verzoekende partijen menen dat het CGVS de situatie van journalisten in Iraaks Koerdistan niet heeft geanalyseerd. Ze wijzen erop dat verschillende bronnen getuigen van het gevaar dat journalisten in Koerdistan lopen en dat de situatie ook kritiek is in heel Irak. Verzoekende partijen refereren in dit verband aan het Amnesty International-verslag van 2020 omtrent de situatie in Irak en het probleem van vrijheid van meningsuiting in Koerdistan. Er wordt verder gewezen op een artikel van 23 november 2021 inzake diverse demonstraties in Iraaks Koerdistan en de gewelddadige confrontaties met de veiligheidstroepen. Verzoekende partijen benadrukken dat journalisten een doelwit zijn op een gerichte manier en stippen een artikel van 5 oktober 2021 aan waarin wordt gewezen op een

demonstratie voor de vrijlating van 81 journalisten, leden van het maatschappelijk middenveld, die al meer dan een jaar zonder proces worden vastgehouden. Er wordt in het verzoekschrift vervolgd dat verschillende bronnen zich zorgen maken over de schending van de mensenrechten in Koerdistan, waaronder een artikel van 10 mei 2021 waarin wordt uitgelegd dat de westerse bondgenoten zich zorgen maken over het lot van de mensenrechten in Koerdistan. Ook wordt aangevoerd dat verscheidene bronnen en artikelen journalisten in Koerdistan als spionnen en destructieve elementen beschouwen. Voorts wijzen verzoekende partijen op een artikel van 27 juni 2021 inzake de veroordeling van een journalist in Koerdistan tot zeven jaar gevangenisstraf zonder dat enige aanklacht bekend is en zonder dat zijn advocaat, noch zijn familie op de hoogte waren van de datum van het proces. Gelet op het voorgaande menen verzoekende partijen dat het CGVS de situatie van journalisten in Koerdistan niet geanalyseerd heeft terwijl niet wordt betwist dat verzoeker een journalist is.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekende partijen voegen volgende stukken toe ter staving van hun verzoekschrift:

- Rapport van Amnesty International: "Irak – Rapport Annuel 2020";
- Artikel "Au Kurdistan irakien, les jeunes qui n'émigrent pas poursuivent la contestation" van 30 november 2021;
- Artikel "Au Kurdistan irakien, le sort de 81 prisonniers politiques passé sous silence" van 5 oktober 2021;
- Artikel "Kurdistan irakien: inquiétudes autour de graves violations des droits de l'homme" van 10 mei 2021;
- Artikel "Au Kurdistan irakien, des manifestants arrêtés et jugés avec de "fausses preuves"" van 11 februari 2021;
- Artikel van ROJINFO: "Un journaliste condamné à sept ans de prison" van 27 juni 2021;
- Artikel "Région du Kurdistan irakien. Des journalistes doivent être libérés immédiatement".

2.2.2. Op 7 maart 2022 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021;
- EASO COI Report Iraq: Internal mobility van 5 februari 2019;
- EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020;
- COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021.

2.2.3. Op 10 maart 2022 brengen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarin zij volgende stukken toevoegen:

- Artikel "Raids turcs meurtriers contre des positions kurdes en Irak et en Syrie" van La Presse van 2 februari 2022, met weergave van de weblink;
- Artikel "Irak: une nouvelle attaque imputée à l'EI fait au moins 12 morts dont des civils" van Le Figaro van 3 december 2021, met weergave van de weblink;
- Artikel "En Irak, 10 morts dont des civils dans une attaque imputée à l'Etat islamique" van Rtbf van 3 december 2021, met weergave van de weblink;
- Artikel "L'afflux de migrants kurdes irakiens est un révélateur des inégalités profondes dont souffre leur société" van Le Monde van 22 december 2021, met weergave van de weblink;
- Artikel "Les conditions de vie difficiles au Kurdistan irakien contraignent des milliers des Kurdes à migrer vers l'Europe" van Atalayar van 10 maart 2022, met weergave van de weblink;
- Artikel "Dans les camps du Kurdistan irakien se construisent les terroristes de demain" van Politis van 5 januari 2022, met weergave van de weblink;
- Artikel "Contestation étudiante dans le Kurdistan irakien, symptôme d'un modèle en déroute" van L'orient le jour van 14 december 2021, met weergave van de weblink;
- Artikel "Bloquée, le désarroi des jeunes kurdes" van Marriane van 14 februari 2022, met weergave van de weblink;
- Artikel "La justice fédérale somme le Kurdistan de livrer tout son pétrole à Bagdad" van L'orient le jour van 15 februari 2022, met weergave van de weblink;
- Artikel "Kurdistan. De nouvelles inondations frappent Erbil" van Kurdistan au Feminin van 13 januari 2022, met weergave van de weblink;

- Artikel "Kurdistan. Un activiste kurde du Rojhilat tué sous la torture à Erbil" van Kurdistan au Feminin van 3 januari 2022, met weergave van de weblink;
- Artikel "Kurdistan irakien: trois journalistes accusés d'espionnage" van RSF van 15 februari 2021, met weergave van de weblink;
- Artikel "Pays – Le Classement au temps du coronavirus" van RSF, met weergave van de weblink;
- Artikel "A l'occasion de la Journée mondiale de la liberté de la presse", 10 groupes de défense des droits appellent les autorités du Kurdistan irakien à mettre fin aux violations commises contre les journalistes" van L'observatoire Euro-Méditerranéen des Droits de l'Homme van 3 mei 2021, met weergave van de weblink;
- weblink naar "Country Guidance: Iraq – Common analysis and guidance note" van januari 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan een verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door een verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met een verzoeker samen te werken om

alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat bijgevolg niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet de minste toelichting geven op welke manier zij dit artikel geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die ten dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden als vluchteling kan worden erkend. Het betreft aldus een algemeen geformuleerd artikel. Verzoekende partijen duiden niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en zijn kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS

31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Dit onderdeel van hun middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.5. Wat betreft de (eventuele) bijzondere procedurele noden, kan worden vastgesteld dat verzoekende partijen deze motieven in de bestreden beslissingen niet aanvechten noch betwisten.

Met betrekking tot verzoeker benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal in zijn hoofde heeft geoordeeld dat bepaalde procedurele noden kunnen worden aangenomen en hem steunmaatregelen verleend. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker het volgende geoordeeld:

“Uit uw verklaringen en uit uw medische attesten blijkt u te kampen met psychologische problemen, i.c. slapeloosheid, nachtmerries, terugkerende herinneringen, donkere gedachten en gefrustreerde reacties. U neemt medicatie tegen de slapeloosheid en depressie (CGVS1, p. 9-10 + medische attesten toegevoegd aan groene map). Doorheen het gehoor bleek u emotioneel te zijn en had u het met momenten moeilijk om uw verhaal vlot te vertellen (CGVS1, p. 9-12 & CGVS2, p. 9-10). De protection officer hield hier rekening mee, gaf u tijd als u het moeilijk kreeg, bracht u thee en informeerde voorts naar uw welzijn en uw vermogen om verder te gaan met het gehoor (CGVS1, p. 9-12 & CGVS2, p. 9-10). Er werden pauzes voorzien en u werd gewezen op de mogelijkheid om zelf, indien u hieraan nood had, tijdens uw onderhouden (een) extra pauze(s) te vragen (CGVS1, p. 2-3 & CGVS2, p. 1). Dit werd u dan ook effectief toegekend wanneer u hiernaar vroeg of bleek nodig te hebben (CGVS1, p. 9 & CGVS2, p. p. 10). U verklaarde tevens stress te hebben omdat u niet gemakkelijk aan opvang geraakte voor uw kleine kinderen. De protection officer toonde begrip voor de situatie en stelde voor het gehoor op te splitsen zodat u op tijd zou kunnen vertrekken. Wanneer u hierbij tijdens uw eerste onderhoud aangaf het grootste deel van het gehoor dan bij het tweede onderhoud te willen doen, stemde de protection officer hier ook mee in (CGVS1, p. 12). Op het einde van elk persoonlijk onderhoud werd u telkens expliciet gevraagd of u alles had kunnen vertellen én werd u gevraagd of u de tolk en de vragen goed verstaan had. U antwoordde telkens affirmatief (CGVS1, p. 12 & CGVS2, p. 13). Uit het administratief dossier blijkt dat over voldoende cognitieve capaciteiten beschikte en dat u, mede door de genomen maatregelen, in staat was deel te nemen aan de persoonlijke onderhouden en uw verhaal op een omstandige wijze uit de doeken te doen.” De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat niet wordt aangetoond dat verzoeker, omwille van zijn psychologische problemen, niet in staat zou geweest zijn deel te nemen aan zijn persoonlijke onderhouden, de verleende steunmaatregelen mee in acht genomen.

Wat betreft verzoekster, kan vastgesteld worden dat de commissaris-generaal in casu terecht heeft overwogen dat zij geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten gerespecteerd worden evenals dat zij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Het beschermingsverzoek van verzoekende partijen is gesteund op een vrees voor vervolging door de Koerdische overheid of islamitische groeperingen wegens verzoekers werkzaamheden als kritische journalist alsook op een vrees voor de schoonfamilie van verzoekers broer na diens scheiding daar verzoeker het huwelijk van zijn broer had gefaciliteerd.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekende partijen niet kunnen overtuigen in hun persoonlijk, actuele en gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van de autoriteiten/islamitische groeperingen wegens de journalistieke activiteiten van verzoeker of ten opzichte van de schoonfamilie van verzoekers broer. De Raad merkt op dat het verweer van verzoekende partijen in wezen beperkt blijft tot het herhalen van hun vluchtrelaas, het volharden in hun verklaringen en het in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slagen zij er echter niet in om de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

2.3.6.2. Vooreerst wordt opgemerkt dat de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, niet betwist dat verzoeker in Irak werkzaam was als journalist.

Noch de commissaris-generaal noch de Raad betwisten dat journalisten in Irak kunnen worden aangemerkt met een risicoprofiel. Of een journalist daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak. De commissaris-generaal heeft in dit verband in de bestreden beslissingen opgemerkt dat de ernst van het risico varieert naargelang de specifieke kenmerken van het profiel en de activiteiten van de persoon in kwestie alsook van de welbepaalde context waarin deze zich bevindt.

Nu niet blijkt dat elke journalist in Irak wordt blootgesteld aan het risiconiveau dat is vereist om een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen, en verzoekende partijen dit evenmin aannemelijk maken, dringt zich een individuele beoordeling op. Er mag van een verzoeker dan ook worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees en dat hij zijn vervolgingsvrees in concreto aannemelijk maakt.

De Raad stelt in de eerste plaats samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekers verklaringen afgelegd op het CGVS afwijken van de verklaringen die hij aflegde ten overstaan van de Nederlandse asielinstanties, en dit aangaande verschillende essentiële elementen. Verzoeker verklaarde nochtans op het CGVS exact hetzelfde verhaal verteld te hebben in Nederland als in België (persoonlijk onderhoud I, p. 13). Er wordt hieromtrent in de bestreden beslissingen het volgende gemotiveerd:

“Voor het CGVS verklaarde u dat uw vertrek uit Irak ingegeven was door een project dat u in handen kreeg in 2008 aangaande een groot corruptieonderzoek. Dit project werd zonder dat u dit wou uitbesteden tussen 2011 en 2014. Eens 2015 kreeg u het project ook niet meer terug. In datzelfde jaar werd uw huis ook beschoten door onbekenden waarvan u denkt dat dit of de overheid of de ex-schoonfamilie van uw broer betrof (CGVS2, p. 4-5). Ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties liet u een ander verhaal optekenen. Hier verklaarde u ook rond 2014 uw project verloren te hebben. U verklaarde later van de weg gemaaid te zijn door mensen die wouden vermijden dat u dit project nog in handen zou krijgen. U en uw broers werden zwaar mishandeld. Uw arm en been werden gebroken. Vlak voor uw definitief vertrek uit Irak bleek u ook dreig telefoons gekregen te hebben wat u aanzette tot uw vertrek. Over het schietincident repte u voor de Nederlandse asielinstanties met geen woord (Zie verklaringen Nederland, p. 6-7), terwijl de elementen die u aanhaalde voor de Nederlandse asielinstanties dan weer nergens ter sprake kwamen tijdens uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS. Dit is geenszins ernstig en het mag duidelijk zijn dat dit uw gehele geloofwaardigheid reeds danig ondermijnt.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen door louter te stellen meer dan vijf keer ondervraagd te zijn geweest geen overtuigende verklaring geven voor deze afwijkende verklaringen. Ook kunnen zij gelet op bovenstaande concrete motieven niet dienstig voorhouden dat zij in België hetzelfde hebben verklaard als in Nederland.

Waar verzoekende partijen thans in hun verzoekschrift aanvoeren dat verzoeker voor zijn vertrek een telefonische bedreiging ontving moet vastgesteld worden dat, hoewel verzoeker dit uitgebreid aanhaalde in Nederland (zie administratief dossier, map met landeninformatie, stuk 3) en verzoekster dit in België wel vermeldt (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 10), verzoeker noch bij de DVZ of noch op het CGVS dergelijke telefonische bedreiging in 2015 vanwege de autoriteiten/politieke partijen heeft aangegeven laat staan heeft vermeld dat een dreig telefoontje de concrete aanleiding was van het vertrek uit Irak (persoonlijk onderhoud II verzoeker, p. 4-5, 9, 11). Dat geen coherente en eensluidende verklaringen werden afgelegd over essentiële elementen van het vluchtrelaas ondermijnt ook volgens de Raad de geloofwaardigheid ervan.

Daarnaast heeft de commissaris-generaal geoordeeld dat ook de bevindingen aangaande verzoekers verklaringen afgelegd voor de Belgische asieldiensten zijn geloofwaardigheid verder ondermijnen.

Zo wordt in de bestreden beslissing van verzoeker omstandig gemotiveerd aangaande verzoekers werkzaamheden als journalist en op goede gronden als volgt overwogen:

“Wat betreft de problemen die u meemaakte naar aanleiding van uw werk als journalist benadrukt het Commissariaat-generaal (CGVS) vooreerst dat het niet in twijfel trekt dat u gedurende een periode werkzaam was als journalist in Irak. Een journalistiek profiel kan in specifieke gevallen een bepaald risico met zich meebrengen. De ernst van dit risico varieert echter naargelang de specifieke kenmerken van het profiel en de activiteiten van de persoon in kwestie alsook van de welbepaalde context waarin deze zich bevindt. In casu moet worden vastgesteld dat u zich op loutere veronderstellingen baseert wat betreft (een potentiële) vervolging door de Koerdische regering en/of partijen omwille van uw journalistieke activiteiten. Desondanks het feit dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde in verschillende jaren tussen 2000 en 2015 opgepakt geweest te zijn omwille van uw journalistiek werk (zie vragenlijst DVZ, vraag 1), haalde u deze herhaaldelijke arrestaties op geen enkel moment bij het CGVS aan. Bij aanvang van uw eerste persoonlijk onderhoud liet u wel optekenen dat sommige data aangaande uw arrestaties foutief genoteerd werden bij de DVZ (CGVS1, p. 4). Echter, tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, op het moment dat uw relaas gedetailleerd besproken werd en u de kans kreeg alle feiten die u meemaakte en omwille waarvan u tot op heden een terugkeer vreest, uiteen te zetten, haalde u deze verschillende arrestaties nergens meer aan. Ook uw echtgenote repte hierover met geen woord. Dat uw echtgenote wél melding maakte van een arrestatiebevel dat in 2015 nà jullie vertrek werd uitgevaardigd, wijzigt hier niets aan. Los van het feit dat u ook dit element niet vermeldde bij de uiteenzetting van uw relaas, mag het duidelijk zijn dat een arrestatiebevel uitgevaardigd na uw vertrek nog steeds iets anders is dan herhaaldelijke arrestaties waar u, volgens uw verklaringen bij de DVZ, in Irak tussen 2000 en 2015 het slachtoffer van zou geweest.”

In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal de situatie van journalisten in Irak niet naast zich neergelegd. In de bestreden beslissingen wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat een journalistiek profiel in specifieke gevallen een bepaald risico met zich kan meebrengen en dat de ernst van dit risico echter varieert naargelang de specifieke kenmerken van het profiel en de activiteiten van de persoon in kwestie alsook van de welbepaalde context waarin deze zich bevindt. Er wordt evenwel geoordeeld dat verzoeker een vervolging door de Koerdische regering en/of partijen omwille van zijn journalistieke activiteiten niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad benadrukt hierbij dat verzoekende partijen niet weerleggen dat zij de verschillende arrestaties tussen 2000 en 2015 niet hebben aangehaald bij de uiteenzetting van hun vluchtrelaas op het CGVS.

Door slechts de werkzaamheden als journalist te benadrukken en te betogen dat journalisten problemen ondervinden brengen verzoekende partijen geen dienstige argumenten bij die bovenstaande concrete motieven kunnen ontkrachten.

Verzoekende partijen laten voorts volgende motivering volledig ongemoeid:

“Dit terzijde, u voorts uitdrukkelijk gevraagd wat de ‘vervolging door de overheid’ nu eigenlijk inhield verklaarde u telkens gestagneerd te worden in uw werk. Zo pakten zij projecten van u af, diende u extra geld te betalen tijdens projecten en wouden zij zicht hebben op wat u deed (CGVS2, p. 9) Voortgaande op uw verklaringen gebeurde er voor het overige niets meer. Indien u daadwerkelijk over een periode van 15 jaar meermaals werd opgepakt, zoals u met uw verklaringen bij de DVZ liet uitschijnen, kan logischerwijs verondersteld worden dat u hiervan ook bij het CGVS melding zou hebben gemaakt en dit niet zomaar zou zijn vergeten vermelden. Zoals reeds opgemerkt had u het bij aanvang van uw eerste onderhoud bij het CGVS wel over verkeerde data die bij de DVZ genoteerd werden aangaande uw arrestaties doch u hier om verduidelijking gevraagd riep u de hulp van uw raadvrouw in en haalde zij aan dat er “2004, 2009 en 2007 geschreven werd in plaats van 2004, 2005, 2007” (CGVS1, p. 4). Dit strookt evenmin met uw beweringen bij de DVZ aangaande herhaaldelijke arrestaties tussen 2000 en 2015.” Bij gebrek aan enig dienstig verweer neemt de Raad deze motieven integraal over.

Inzake de voorgehouden arrestaties en het arrestatiebevel van 2015 heeft de commissaris-generaal met reden nog het volgende opgemerkt:

“Dient voorts te worden opgemerkt dat u ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan voorleggen die uw – bij de DVZ vermeldde - herhaaldelijke arrestaties tussen 2000 en 2015 kunnen staven. U beperkt zich tot het uiten van loutere beweringen. U legde weliswaar een kopie voor van een arrestatiebevel op uw naam, d.d. 27 september 2015. Zoals reeds aangehaald dateert dit stuk van na uw vertrek en kan het aldus geenszins de herhaaldelijke beweerde arrestaties voor uw vertrek staven. Dient voorts te worden opgemerkt dat u louter een kopie voorlegde van dit stuk. Gezien het makkelijk te vervalsen karakter kan aan dit stuk hoe dan ook geen bewijswaarde worden toegekend. Tot slot, doch niet in het minst, mag het, indien uw verklaringen en deze van uw echtgenote de waarheid betreffen, wel

verbazen dat u besloot met uw ganse gezin en overige familieleden, legaal het land te verlaten (zie CGVS1, p. 13). Immers, indien u daadwerkelijk over een periode van 15 jaar reeds herhaaldelijk werd gearresteerd én u, zoals uw echtgenote beweerde, 1 à 2 dagen voor jullie vertrek telefonisch werd ingelicht dat er een arrestatiebevel op uw naam werd opgesteld (zie CGVS echtgenote p. 10), is het geenszins logisch dat u gewoon besloot het land legaal te verlaten. Dat het arrestatiebevel op het moment van jullie vlucht nog niet was uitgevaardigd, zoals uw echtgenote aanhaalt (zie CGVS echtgenote p. 11), houdt geen steek. Hoe u de zekerheid kon hebben dat u nog niet geseind stond en dus niet alsnog aan een controlepost zou worden tegenhouden is geenszins duidelijk. Redelijkerwijs kan verondersteld worden dat u, ingeval van een waarachtig relaas, dit risico hoe dan ook niet zou willen nemen.”

Verzoekende partijen benadrukken het arrestatiebevel van 2015 en betogen dat de echtheid ervan werd bevestigd in het kader van hun Nederlandse asielprocedure. Uit de stukken van het administratief dossier dient evenwel vastgesteld te worden dat de Nederlandse asielinstanties geenszins de authenticiteit van voormeld arrestatiebevel hebben bevestigd. Uit de Nederlandse beschikking van 11 mei 2018 en de uitspraak van de Rechtbank van Den Haag van 17 april 2019, die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt inderdaad dat het aldaar voorgelegd (origineel) arrestatiebevel werd onderzocht doch wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de authenticiteit niet kon bevestigd worden zodat verzoekende partijen niet dienstig anders kunnen voorhouden. De Raad stipt hierbij nog aan dat verzoekende partijen in België overigens slechts een kopie hebben neergelegd waarover de commissaris-generaal zich zowel vormelijk als inhoudelijk heeft uitgesproken. Zo wordt in de bestreden beslissingen geoordeeld dat er geen bewijswaarde kan worden toegekend aan dit stuk gezien het makkelijk te vervalsen karakter. Verzoekende partijen gaan geenszins in op de motivering dat het tot slot algemeen geweten is dat Iraakse documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde relatief is. Verzoekende partijen voeren voorts geenszins enig dienstig verweer tegen de motivering inzake hun legaal vertrek ondanks het gegeven dat ze hebben verklaard dat ze reeds telefonisch op de hoogte werden gebracht van het arrestatiebevel. Verder werd in de bestreden beslissingen nog pertinent vastgesteld dat uit dit arrestatiebevel enkel blijkt dat verzoeker zich moest melden bij het bureau in Sulaymania zonder verdere duiding zodat hier geen conclusies uit getrokken kunnen worden hetgeen verzoekende partijen niet weerleggen.

De Raad stelt vervolgens in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker zijn werkzaamheden, o.a. bij het overheidskritisch dagblad ‘A.’, zonder meer kon verderzetten en dit tot aan zijn vertrek (persoonlijk onderhoud II verzoeker, p. 9). De commissaris-generaal merkt terecht op dat indien verzoeker daadwerkelijk jarenlang dermate zou zijn geviseerd door zijn autoriteiten omwille van zijn werkzaamheden verondersteld kan worden dat dit niet het geval zou geweest zijn, dit zeker gelet op zijn verklaringen dat journalisten aangevallen en vermoord worden. In de bestreden beslissingen wordt erop gewezen dat verzoeker onder meer de moordpoging op zijn collega en medeoprichter van ‘A.’, A. H., aanhaalde én verklaarde dat veel mensen bij ‘A.’ gedood werden (persoonlijk onderhoud II, p. 5-6). Hierbij wordt in de bestreden beslissingen nog toegevoegd dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de moordpoging op A. dateert van 29 augustus 2011. Dat verzoeker, hiermee rekening houdende, zijn werkzaamheden zonder meer verderzette, en dit zonder hardere repercussies uitgaande van de overheid ook gewoon kon, wijst er ook volgens de Raad nog maar eens op dat aan, minstens de ernst van, de beweerde vervolging door de Koerdische overheid omwille van verzoekers journalistieke activiteiten geen geloof kan worden gehecht.

Verzoekende partijen repliceren in het verzoekschrift dat verzoeker is blijven werken na de moord(poging) op zijn collega omwille van zijn overtuigingen die hij wilde blijven verdedigen. De Raad meent echter dat hiermee de vaststelling dat minstens de ernst van de vrees niet aannemelijk wordt gemaakt gezien deze moordpoging in 2011 verzoeker er niet toe heeft aangezet het land te ontvluchten zodat daarmee de vrees voor vervolging niet aannemelijk wordt gemaakt.

De commissaris-generaal heeft daarnaast ook nog gewezen op het volgende:

“U begon tijdens uw studies al te werken bij het onafhankelijke mediabedrijf ‘H.’. Vervolgens was u in staat om samen met anderen het onafhankelijk dagblad ‘A.’ op te richten. Dit dagblad bestaat tot op de dag van vandaag en u blijft hier tot op heden aandeelhouder van (CGVS2, p. 6). U heeft doorheen de jaren verschillende mensen mogen interviewen in kader van uw werk als onderzoeksjournalist, onder andere (Koerdische) ministers (CGVS2, p. 7). Bovendien richtte u zelf het bedrijf ‘C. (...)’ en ‘E. (...)’ op. U staaft met meerdere documenten dat u bij en voor verschillende bedrijven gewerkt heeft (zie groene map administratief dossier). Dat u het werk als journalist en/of ondernemer ontzegd werd of dat uw werkzaamheden en projecten geblokkeerd werden, blijkt geenszins uit voorgaande. Waarom zij u specifiek zouden viseren en uw werkzaamheden boycotten, is ook geenszins duidelijk. U kwam hier ook

niet verder dan het uiten van loutere beweringen en veronderstellingen. Zo verklaarde u dat 'zij' uw droom om een onafhankelijke journalist te zijn, wouden kapot maken, dit door een stokje te steken voor uw nevenprojecten en investeringen (CGVS2, p. 4). U gevraagd hoe zij konden weten wat uw dromen waren en waarom zij hier dan een stokje voor zouden willen steken, verklaarde u vaagweg dat de overheid corrupt is en dat 'zij niet dom zijn' (CGVS2, p. 5). Dat u tegelijkertijd wel in staat was, én het u tevens toegelaten was, om onder meer een onafhankelijk en overheidskritisch dagblad op te richten, staat haaks op uw bewering dat de overheid u voortdurend blokkeerde (CGVS2, p. 4-5). Het mag niet verbazen dat bovenstaande argumenten, minstens de ernst van, uw vrees ondermijnen.

Dat er bovendien ook 'geluisterd' werd naar uw journalistieke bevindingen en u de mogelijkheid had ministers onder druk te zetten, bevestigt dit verder. Zo verklaarde u een onderzoek gedaan te hebben waarna u bevindingen rond seksuele intimidatie door ministers en voorzitters aan het licht bracht. Volgend op uw onderzoek werden deze personen ook effectief ontslagen (CGVS2, p. 8). U verklaarde voorts ook ministers onder druk te zetten wanneer zij niet ingingen op uw vraag een interview af te leggen. Zo publiceerde u dan een deel van bevindingen aangaande hun wanpraktijken en probeerde zo de ministers te dwingen tot een interview (CGVS2, p. 7). Dat er gevolg werd gegeven aan de wanpraktijken die u middels uw journalistieke activiteiten aan het licht bracht en er in slaagde ministers /overheidsfiguren onder druk te zetten toch in te stemmen met een interview, en dit tot aan uw vertrek uit Irak, haalt uw stelling dat de overheid compleet tegen u gekant was en u, in geval van een terugkeer naar Irak, het risico loopt door de overheid te worden gedood, verder onderuit.

Dient voorts te worden opgemerkt dat de (beweerde) jarenlange aanhoudende controle en boycot door de Koerdische overheid voor 2015 blijkbaar voordien nooit een reden was om Irak te verlaten. In de jaren voorafgaand aan uw definitief vertrek uit Irak in verbleef u nochtans herhaaldelijk in het buitenland, en dit voor zowel uw werk als voor toerisme - u reisde doorheen de jaren naar Maleisië, Singapore, Turkije, Iran en verschillende Europese landen (zie CGVS1 p.12) - , maar keerde hierop telkens gewoon naar Irak terug. Indien de problemen met de Koerdische overheid dermate ernstig waren - in die zin dat u tot op heden vreest voor uw leven - en u, zoals u beweerde bij de DVZ, tussen 2000 en 2015 herhaaldelijk werd gearresteerd, kan logischerwijs verondersteld worden dat u niet telkenmale vrijwillig zou zijn teruggekeerd doch al veel de kans uzelf in veiligheid te brengen met beide handen zou gegrepen hebben op één van de momenten dat u zich reeds buiten Irak bevond. Dat u er bovendien ook in 2015 voor koos om legaal het land te verlaten (zie supra), zet, zoals hierboven reeds werd geopperd, uw geloofwaardigheid duidelijk verder op de helling. Dat u daarenboven, zowel in 2015 alsook in de voorafgaande jaren, telkens probleemloos het land kon uitreizen, wijst er eens te meer op dat van een persoonlijke vervolging uitgaande van de Koerdische autoriteiten, zoals u wil laten uitschijnen, geen sprake is." Verzoekende partijen laten deze uitgebreide motieven volledig ongemoeid. Door te volharden in hun vluchtrelaas en verzoekers profiel als journalist aan te halen slagen ze er niet in voormelde concrete bevindingen om te buigen.

2.3.6.3. Wat betreft de eerwraak-kwestie en de voorgehouden vrees voor de schoonfamilie van verzoekers broer dient vastgesteld te worden dat verzoekende partijen niet betwisten noch weerleggen dat ze deze eerwraak-kwestie pas aanhaalden in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming in Nederland. De commissaris-generaal kan gevolgd worden in zijn oordeel dat dit niet ernstig is in geval van een waarachtig relaas, temeer daar er kan verondersteld worden dat verzoeker duidelijk en op een eenduidige manier zou kunnen aangeven wat hij precies meemaakte, en dit van bij aanvang van zijn (eerste) procedure om internationale bescherming.

In de bestreden beslissingen is verder opgemerkt dat uit verzoekers Nederlands dossier blijkt dat zijn broer, de persoon om wie het allemaal draait, deze eerwraak-kwestie zelf nooit aanhaalde in kader van zijn asielpcedure in Nederland (zie administratief dossier, map met landeninformatie, stuk 3) terwijl verzoeker verklaarde dat hij onder andere hierdoor met zijn hele familie Irak heeft verlaten (persoonlijk onderhoud II verzoeker, p. 10).

Verzoekende partijen betogen dat de problemen met de schoonfamilie van verzoekers broer blijven voortduren doch in dit verband dient gewezen te worden op volgende pertinente motieven:

"Naast bovenstaande moet voorts nog worden opgemerkt dat u zelf verklaarde dat het conflict met de voormalige schoonfamilie van uw broer al via bemiddeling opgelost was voor uw vertrek (CGVS2, p. 2 en 10). U gevraagd of het probleem dan niet al van de baan was, verklaarde u dat het 'zogezegd' een verzoening was, dat ze dat gebruiken om mensen te benadelen en u wees erop dat het in Koerdistan kan dat mensen zelfs na stambemiddeling niet overeenkomen en dat zij na 10 à 15 jaar nog wraak kunnen nemen (CGVS2, p. 11). Het hoeft geen betoog dat dit geenszins volstaat. U dient uw nood aan internationale bescherming in concreto aan te tonen maar komt hier niet verder dan het uiten van loutere beweringen en veronderstellingen.

Dat u via familie en kennissen in Irak zou gehoord hebben dat er tot op heden nog steeds verbaal bedreigingen aan uw adres worden geuit door de familie van uw ex-schoonzus, betreft voorts eveneens een blote bewering die u niet hard kan maken. Het is bovendien wel opmerkelijk dat uw familie tot op heden probleemloos in Irak kan verblijven. Immers, eerder tijdens u gehoor liet u optekenen dat de familie van uw ex-schoonzus kwaad is op u omwille van het spaaklopen van uw broer zijn huwelijk omdat ze, op het moment dat ze instemden met het huwelijksaanzoek, hun dochter in feite niet uithuwelichten aan uw broer maar wel aan de familie (zie CGVS2, p. 10). Hiermee rekening houdende én in het licht van uw bewering dat de verzoening maar ‘alsof’ was (zie supra), is het dan wel heel bevreemdend dat uw overige familieleden in Irak op heden klaarblijkelijk geen problemen kennen.” Verzoekende partijen voeren geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van voormelde vaststellingen die de Raad bijtreedt.

2.3.6.4. Ten slotte stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekende partijen er niet in slagen enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen van de verschillende door hen aangehaalde vervolgingsfeiten.

De door verzoekende partijen neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens grotendeels niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Wat betreft het betoog van verzoekende partijen dat de echtheid van het arrestatiebevel werd bevestigd, kan gewezen worden op de vaststellingen onder 2.3.6.2. en dient benadrukt te worden dat de authenticiteit van het arrestatiebevel geenszins vaststaat.

2.3.6.5. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de motieven van de bestreden beslissingen, die betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas, pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekende partijen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Irak, besluit de Raad dat het geheel aan bovenstaande bevindingen waaruit talrijke tegenstrijdigheden, inconsistenties en onaannemelijkheden blijken alsook het gebrek aan enig authentiek en overtuigend (begin van) bewijs van de aangehaalde vervolgingsfeiten in acht genomen, er geen geloof kan worden gehecht aan de vluchtmotieven van verzoekende partijen.

De Raad meent bijgevolg dat verzoekende partijen dan ook niet kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekende partijen.

2.3.6.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Zij kunnen zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de beschikbare landeninformatie als de UNHCR-richtlijnen en uit de EASO Guidance note van januari 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan

bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar een verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet betwisten dat, gezien hun verklaringen met betrekking tot hun plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sulaymania moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier en bijgebracht met de aanvullende nota's, concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Sulaymania geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen betogen dat verwerende partij haar informatie over de situatie in Irak en de huidige en zeer reële spanningen niet heeft geactualiseerd. Dit betoog is echter gelet op de aanvullende nota die verwerende partij op 7 maart 2022 heeft bijgebracht met verwijzing naar actuele landeninformatie, niet dienstig.

Door bij aanvullende nota de veiligheidssituatie in Koerdistan te benadrukken en te wijzen op de spanningen tussen Irak en Iraaks Koerdistan, nieuwe overstromingen in Erbil alsook artikelen aan te halen inzake de vrijheid van meningsuiting en de pers, brengen verzoekende partijen, afkomstig van Sulaymania, geen concrete inlichtingen bij die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt.

De Raad stipt verder aan dat afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, er evenwel aanleiding kan zijn tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt opgeworpen en in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekende partijen persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Sulaymania voor hen dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoekers nalaten het bewijs te leveren dat zij specifiek worden geraakt, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sulaymania. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partijen omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoekende partijen benadrukken verzoekers profiel als journalist en voeren aan dat het CGVS de situatie van journalisten in Iraaks Koerdistan niet heeft geanalyseerd. Ze gaan er hiermee evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat een journalistiek profiel in specifieke gevallen een bepaald risico met zich kan meebrengen en dat de ernst van dit risico echter varieert naargelang de specifieke kenmerken van het profiel en de activiteiten van de persoon in kwestie alsook van de welbepaalde context waarin deze zich bevindt. Er werd in dit verband reeds vastgesteld dat verzoeker er niet in geslaagd is een persoonlijke, actuele en gegronde vervolgingsvrees aannemelijk te maken omwille van zijn werkzaamheden als journalist. Zodoende kunnen verzoekende partijen niet volstaan in hun verwijzingen naar het algemeen risicoprofiel van een journalist en naar algemene rapporten en artikelen zonder in hoofde van verzoeker de vereiste specifieke kenmerken aannemelijk te maken.

Inzake verzoekers psychologische problemen moet opgemerkt worden dat nergens uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker in Irak niet verder kan opgevolgd en behandeld worden voor deze problemen noch tonen verzoekende partijen dit enigszins aan. Hierbij moet overigens herhaald worden dat voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient gericht te worden aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de socio-economische situatie van verzoekende partijen kan aangestipt worden dat, hun individuele situatie in Irak weldegelijk behoorlijk is. Beiden hebben een universitair profiel; verzoeker richtte eigen bedrijven op, is nog steeds mede-eigenaar van bedrijf A. en heeft een uitgebreide werkervaring en ook verzoekster heeft gewerkt in Irak als ambtenaar voor het stadhuis van Sulaymania (Verklaring DVZ verzoeker 21 november 2019, p. 6-7; persoonlijk onderhoud I verzoeker, p. 5-6; persoonlijk onderhoud II verzoeker p. 6; verklaring DVZ verzoekster van 21 november 2019, p. 6-7). Hieraan kan toegevoegd worden dat verzoekende partijen de financiële mogelijkheid hadden tot verschillende Europese toeristische reizen (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 6), elk een eigen auto hadden (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 9) en hun reis uit Irak ook zelf hebben kunnen financieren (Verklaring DVZ verzoeker van 21 november 2019, p. 13). Ten slotte wordt nog aangestipt dat verzoekster nog contact heeft met haar familie in Irak (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 5-6).

Op basis van voorgaande vaststellingen oordeelt de Raad dat er geen individuele omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat verzoekende partijen een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Sulaymania.

Gelet op het voormelde, tonen verzoekende partijen niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekende partijen in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9 In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop deze zijn gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens hun persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, zij konden nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Sorani machtig is waarbij dient aangestipt te worden dat na de persoonlijke onderhouds dienaangaande ook opmerkingen werden overgemaakt waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.13. De uiteenzetting van verzoekende partijen laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU